

CO NEBE VZKAZUJE ZEMI?

© MATTHIAS MUELLER - CHURCHPHOTO.DE

FRANTIŠEK POSLUŠNÝ

IMPRESUM

Příloha k časopisu *Z ráje do ráje* 4 2013
Vypracoval: František Poslušný

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství
Jurica Jaroslav – Ráj
Lubenská 630
739 11 Frýdlant n. Ostr.

IČ: 87221284
MK ČR E 15637
ISSN 1801-0059
Tel: 0049 8031-9412291
E-mail: jaromar66@vodafone.de
jaromar66@volny.cz

Layout: video-musik.de

Co nebe vzkazuje zemi?

DIVNÁ OTÁZKA V NADPISU. A JEŠTĚ DALŠÍ PODIVNĚJŠÍ OTÁZKY BY MOHLY NÁSLEDOVAT, JAKO: KDO ŽE TO VZKAZUJE Z NEBE? KDO MÁ TENTO VZKAZ VYŘÍDIT - A KOMU? A CO JE OBSAHEM TOHOTO VZKAZU? A VŮBEC, JE TO AKTUÁLNÍ PRO ZEMI A JEJÍ OBYVATELE, ZABÝVAT SE TÍMTO NEOBVYKLÝM VZKAZEM - A PROČ? TAKOVÝCH A PODOBNÝCH OTÁZEK BY SE NASKÝTAL BEZPOČET A JEDNA OTÁZKA BY PLODILA DALŠÍ, JINÉ, NEMÉNĚ ZAJÍMAVÉ A DŮLEŽITÉ. PROTO PŘESTANEME A POKUSÍME SE ODPOVĚDĚT ALESPŮŇ NA TY NEJZÁKLADNĚJŠÍ, UŽ DANÉ. A ANI TO NEBUDE TAK JEDNODUCHÉ A ZABERE TO PONĚKUD VÍCE MÍST, NEŽ JE OBVYKLÉ. BUDEME TO VŠE MUSET ROZDĚLIT DO NĚKOLIKA ZÁKLADNÍCH ČÁSTÍ.

I.

Budeme muset brát v úvahu, že při pochopení základních myšlenek toho, co nebe chce říci lidem, se budeme setkávat s neobvyklými formulacemi, které jsou ale obvyklé v biblické, a zvláště prorocké mluvě. Dokonce se mohou zdát v některých okamžicích i kontraproduktivní, tedy že si protiřečí.

Pokusíme se to ale vysvětlit a při dobré vůli čtenářově by se mělo ukázat, že je to jenom zdání.

Celý popis toho, co nebe vzkazuje pozemšťanům, je zaznamenán ve Zjevení, čtrnácté kapitole. Je to prorocky psaná část Bible, a proto bude nutné brát v úvahu některé symboly, které v jiných částech Bible takový význam nemají. Anděl, kterého běžně chápou lidé jako bytost,

ne lidskou, ale posvátnou, má v tomto případě prorocké mluvy význam „posel“, nebo ten, kdo má jistý vzkaz - má něco vyřídit.

Nemusí to být vždycky nutně anděl, může to být docela dobře i člověk, pověřený zvláštním posláním, mající ale v řeči prorocké název „anděl“, jako tomu bylo v případě Jana Křtitele, oznamovatele času Ježíše Krista. Chceme-li ale ztotožnit onoho anděla ze čtrnácté kapitoly, který měl evangelium věčné, s někým konkrétním, vyvstává otázka, kdo že by to mohl být? Pak je tu ještě druhá otázka: Co je to evangelium? A proč je věčné? A budou ještě další otázky, které si jistě přemýšliví lidé, kteří nechtou jenom tak, aby si něco přečetli, budou klást. Chtějí vědět a znát, co ta která věc nebo slovní obrat znamená. Že slovo „anděl“ může v řeči Bible znamenat obyčejného člověka, pověřeného zvláštním posláním, už jsme pochopili. Kdo je to ale ten, kdo oznamuje Boží vzkaz lidským obyvatelům země? Je to nějaký zvláštní člověk pověřený tímto vzkazem, nebo snad dokonce více lidí, či snad nějaké církevní uskupení? Na dvanácti místech v Evangelium Jana o sobě Ježíš prohlašuje něco, co o sobě nemůže říci žádný církevní „potentát“. **„EGO EIMI“**. Já jsem. Prohlašuje se za Toho, který je roven Bohu a má s ním stejné jméno. Má tedy stejnou pravomoc jako Hospodin, Bůh bohů - tedy zmocňovat a posílat své posly se zvláštními vzkazy a zprávami pro lid této země. Ve dvacáté kapitole Jana posílá své následovníky, křesťany, na zvláštní misi se zvláštním pověřením. (**Jan 20, 21**). Protože je to neobyčejně důležité a vážný úkol, dává jim také předem závdavek pomoci pro úspěch. (viz. v. 22) Bez tohoto pomocníka by nebyli bývali schopni úkol splnit a vyřídit to, k čemu byli posláni. Ve dvacáté osmé kapitole Matouše je podrobněji konkretizováno, v čem mělo jejich poslání spočívat. Je to něco podobného, jako již zmiňované poslání ve Zjevení 14, s tím rozdílem, že toto je poslední varování, jiné už nebude. Není to otázka jednoho dne nebo měsíce, dokonce ani roku, ale dlouhého období, kdy má toto varování zaznívat spolu s dalšími po nich následujícími, takže dnes se vzájemně tyto vzkazy mají prolínat a doplňovat tak, aby je slyšeli všichni. Tady se ale vtírá neodbytná otázka: Jsou ti, které Ježíš pověřil touto zvláštní úlohou, skutečně na svých místech jako strážní na hradbách Siona? A znají a rozumějí sami obsahu toho, co mají vyřídit? Mohou-li odpovědně říci, že jsou dobře seznámeni s poselstvím, které mají vyřídit, proč se tak málo o tom mluví, a často vůbec ne? Předmětem mnoha kázání bývají a jsou témata, která vůbec s tímto posláním nesouvisí a jsou z hlediska přípravy na toto zvláštní poslání bezúčelná. Pro přípra-

vu na takové poslání by bylo právě takových kázání zapotřebí, která by „vyškolila“ posly na takový úkol. Přitom se ale dnes na různých sejitích zabýváme spíše takovými tématy, jako například - co je možno nazývat „extremismem“, a kdo že je to „extremista“, a podobně. Přitom, jak se připravit na to, k čemu jsou následovníci Ježíšovi povoláni, což je mnohem důležitější, a k jakému úkolu je Ježíš poslal a vyvolil, jako by ani nebylo důležité. Je to smysl našich scházení se a studia? Každý, kdo trochu přemýšlí ve smyslu Ježíšovy výzvy „**Posílám vás**“ nebo „**Jděte, učte všechny lidi**“, pochopí, že je to málo. Velmi málo. Nezbývá mnoho času, ale ještě přece je. Využijme ho! Věčné evangelium - to je téma, které bychom měli upřednostňovat, ne věci, které nevzdělávají, ale spíše rozptylují. Jak ale vypadají naše takzvaná evangelizační vystoupení? Nejsou to spíše divadelní vystoupení, zacílená na vizuální vjemy a jádro poselství uniká? Evangelium je zpráva o tom, že je ještě čas na záchranu v Ježíši a jeho spravedlnosti; zatímco si skoro každý myslí, že sám je spravedlivý - a k čemu tedy Ježíšova spravedlnost? To je také mimo jiné naší povinností vyřídit lidem jako vzkaz nebes. Toto bylo podceňováno již v minulosti a je tomu tak i v současnosti, ačkoli tato skutečnost je hlavním tématem celého souboru naléhavého poselství, trochu jaksi skrytá v pozadí nebeské výzvy.

Ale proto zde Bůh má své posly, aby tuto skutečnost připomínali a zdůrazňovali.

MAJÍ MÍT LIDÉ OBAVY?

Někdy se tak ptají lidé v běžném životě. V případě běžného života člověk nemusí mít obavy (strach), neprovinil-li se proti zákonům země nebo společenství, ve kterém žije. V případě, o kterém uvažujeme my v souvislosti s tímto vzkazem Boha lidu země, to tak ale není. Je třeba připomenout, že tady nejde o strach v pravém slova smyslu tak, jak ho pociťujeme, když něco špatného vyvedeme.

Bázeň, která se zde myslí, je úcta. Další pokračování této výzvy to potvrzuje. Nebudou-li lidé správným způsobem uctívat Boha, potom mají docela jistě oprávněný podíl strachu v očekávání. A tady se dostáváme do určité kontroverze, či sporu. Bible líčí Boha jako Boha lásky a dobra (Nahum 1, 7). Bylo by možné uvést mnoho dalších míst Bible, která v tomto smyslu představují Boha. Alespoň některá, která zaznamenali

starozákonní pěvci Bible. (Žalm 119, 68; 135, 3; 143, 10 a ještě mnoho jiných...

Poslední z uvedených míst ale naznačuje, že Boží „dobrota“ je podmíněna, tak jako všechna zaslíbení Bible jsou podmíněna. **„Nauč mne konat tvoji vůli“**. Konáme-li svoji vůli, nebo vůli někoho jiného, Bůh není náš a my nejsme jeho. Trvá-li takový stav dlouho, potom to přináší i své důsledky. Koho budeme za důsledky takového jednání činit odpovědným? Pán Bůh není malicherný, aby ihned trestal, ale nesmíme s touto velkorysostí kalkulovat. Písmo říká že, „jednou i dvakrát mluví Bůh a člověk na to nedbá“ (Job 33, 14). Proto Pán Bůh takové způsoby jednání (a vůbec všechno jednání lidí) vložil pod zákonitost. **„Není důsledků bez příčiny.“** Tím, že lidé konají, jak sami chtějí, Boha zneuctívají, když neposlouchají a neřídí se Jeho pokyny. V tom je smysl bázně Boží. Je to ctění Toho, který je Stvořitelem a Vládce nade vším, i když dal, a v některých oblastech svěřil, správcovství člověku. Právem potom očekává, že člověk bude zpětně odevzdávat alespoň to, co jinak z užitků správcovství má. Je tedy povinen Boha ctít a uznávat, ne o něm pochybovat a zlehčovat Jeho existenci. Tím je Bůh zneuctíván. Takové jednání nenechá Bůh bez následků. Není bez zajímavosti, že v době, kdy začínala teorie „samostvořitelská“ ovládat povědomí lidí v masovém měřítku, je přibližný čas prvního velkého varování, které zneuctíváný Stvořitel posílá lidem země, aby je varoval. Je to také přibližný čas začátku působení pomocníka, kterého Ježíš zaslíbil jako pomoc svým poslům, bez něhož by úkol, který jim svěřil, sotva byli schopni celému světu oznámit.

Duch svatý, ona pomoc zaslíbená poslům Božím samotným Ježíšem, který o sobě řekl, že „má všelikou moc na nebi a na zemi“, přišla ve formě podzimního deště po letnicích. Bez něho by sotva mohlo být vykonáno tak úspěšné dílo evangelizace tehdejšího světa. To byla minulost. Stejný projev moci bude patrný v závěru období, které je v našem napsu nazváno **„Co nebe vzkazuje zemi.“** Poslové nebes by sami o sobě nebyli schopni vyřídit toto poselství, kdyby nebyli zmocnění silou, kterou jim Mistr slíbil (Jan 20, 22), a která je taky slíbená pro dokonání díla evangelizace ke konci času (Joel 2, 23) ve formě jarního deště pro zdárný užitek toho, co bylo „zaseto“ při začátku evangelizace.

Pozdní déšť, který přivádí zemskou žeň k dozrání, představuje charakter a duchovní milost, která připravuje nejprve církev a potom i ostat-

ní na příchod Ježíše Krista. Kdyby ale nepřišel podzimní déšť, nebylo by života; zaseté semeno pravdy by nemohlo vyrazit zelené výhonky a dále zdárně růst. Potom by také jarní déšť neměl co podporovat ve vzrůstu a přivést předtím provedenou setbu k úspěchu a užitku. Za to všechno, co bylo kolem toho řečeno, zasluhuje Ustanovitel tohoto systému chválu a úctu. Bohu a Ježíši je upíráno autorství všeho stvoření s tím, že se to všechno samo postupně vyvinulo a „samostvořilo“. Jistou dobu byl anglický autor tohoto bludu sám uctíván namísto Stvořitele. Bohu patří čest a chvála. To chce také, mimo jiné, nebeské poselství říci lidem. Další body nebeského vzkazu jsou neméně závažné a důležité. Nevzpamatuje-li se lidstvo včas a dokonale, je zde nebezpečí soudu. Kdo se potom bude za lidi přimlouvat a je hájit, když jediným delegovaným a oprávněným Přimlůvcem je Ten, kterému upírají jeho autoritu a moc, zatímco ji přenesli na stvoření, v podobě stovek „svatých přimlůvců“? Pohrdli a stále pohrdají Tím, o němž Bůh a Písmo svědčí, že on je Přimlůvcem. Lidé to odbudou slovy: „A to byl jenom člověk, byl-li vůbec.“ Neupírají Spolustvořiteli jeho Božskou moc? Neokrádají ho o chválu a čest, kterou jsou mu povinni? Jak se asi budou cítit na soudu, který se rychle blíží? Raději se klaní krátkozrakému člověku - stvoření, než skutečnému Stvořiteli, v bláhovém domnění, že je to pravda. Všechno to, co je uctíváno namísto skutečného Stvořitele, je modloslužba takového charakteru, jako bylo starověké pohanské modloslužebnictví, ne-li ještě horší, vzhledem k tomu, že mnoho takových „modloslužebníků“ se bezostyšně nazývá křesťany, tedy Kristovci, ačkoli jej svým postojem přímo zpochybňují a popírají. Takovým všem platí bez rozdílu, že na soudu, kterému se musí podrobit každý, ať chce nebo nechce, ať ateista nebo křesťan, budou osamoceni a bez šance. Kristem pohrdli a jiného nebude možné angažovat do závěrečného aktu - vynešení rozsudku. Možnost ospravedlnění skrze víru pro takové lidi unikla díky jejich negativnímu, mnohdy nepřátelskému vztahu k Tomu, který jediný se mohl stát jejich nadějí. To je také hlavním tématem a hlavní myšlenkou, kterou nebesa stále ještě nabízejí všem lidem v první části onoho **nebeského vzkazu lidem země**. Kristovi zmocněnci, lidé, kteří si uvědomují, že být jeho zmocněncem, přinášejícím poslední varující poselství, neznamená být **matrikovým členem** jakési křesťanské církve. Znamená to být živým příslušníkem, živým údem těla Kristova. Být živým je něco jiného než živořícím. To znamená, že takový živý úd Kristova těla sám nejprve musí pochopit a porozumět vzkazu, který má vyřídit ostatním. A nejenom pochopit a porozumět, ale hlavně na něm

musí být viděna síla proměňující moci Krista, aby mohl sám na svém příkladu tuto moc dokazovat. Jsou takoví svědkové? A kolik jich je? Vážení čtenáři, pokuste se po zkušenostech, které máte, sami odpovědět. Měřítka pro posouzení toho jste si právě přečetli. K tomu vám dopomáhej Bůh.

Co nebe vzkazuje zemi?

STEJNÁ OTÁZKA JAKO MINULÉ UVAŽOVÁNÍ. ODPOVĚĎ JE PŘESTO ALE PONĚKUD JINÁ, TO PROTO, ŽE SE TÝKÁ JINÉ TÉMATIKY. STÁLE ZŮSTÁVÁME VE STEJNÉM BLOKU INFORMACÍ, KTERÉ NEBESA CHTĚJÍ, ABY LIDÉ SLYŠELI A TAKÉ K NIM ZAUJALI ODPOVÍDAJÍCÍ POSTOJ. BUDOU SE ZDE VYSKYTOVAT JINÉ SYMBOLY, ALE JINAK SE BUDE VŠECHNO ODEHRÁVAT V LIDSKÉ REAKCI NA TO, JAK S TÍMTO VZKAZEM NEBES LIDÉ NALOŽÍ.

II.

Druhé poselství nebe, nebo také varování v něm obsažené, je z oněch tří, které jsou ve Zj. 14 obsažené, nejkratší, ale to neznamená, že by mělo svým významem být méně hodnotné a důležité. Skutková podstata tohoto poselství se odehrává sice v minulém čase, ale s důsledky, které zasahují přítomnost i budoucnost. Už v první části bylo řečeno, že to, co platilo v případě prvního posla, se bude prolínat všemi a bude aktuální (časově vhodné) pro dnešní a současný stav. Ten, kdo vyřizuje poselství, zůstává stejný, jako v prvním případě. Evangelium je také stejné a neměnné. Položen je však důraz na to, jak bylo jistou částí uctívačů zdeformováno a zmanipulováno a takto zmanipulované bylo předkládáno k věření „všem národům“.

BABYLON

V tomto případě nejde o starý Babylon v Mezopotámii, ale o něco zcela jiného. Když vezmeme v úvahu smysl tohoto slova s ohledem na vznik a počátek, dostáváme se do doby brzy po potopě, kdy lidé přeživiši potopu,

v obavách před další podobnou pohromou, začali stavět město, které je mělo ochránit. A pěkně vysoké, aby vody snad ani nemohly ohrozit jejich bezpečí. Když už byli hodně vysoko, tak zasáhl sám Bůh. A zasáhl citelně. O tom všem se krátce zmiňuje Genesis, 11. kapitola. Desátá kapitola podává zprávu o tom, co to bylo za město, a jedenáctá kapitola, jak to všechno dopadlo. Ale zpět k tomu jménu a jeho významu. Babylon znamená podle **Gn. 11,9 (Bábel) – zmatení**. Podle původního smyslu v babylónštině mělo ale jiný význam. Podstatné je ale to, že tomuto městu už trvale zůstal onen přenesený význam – **zmatek**. Ten se po několika tisíci letech neměnil a tohoto významu použil i Jan, když psal Zjevení a viděl důsledky neposlušnosti a vzdoru proti Bohu, Stvořiteli. Tady je vyjádření jednoho katolického autora ke slovům smyslu slov Zj. 14,8: „Babylon byl již v židovském myšlení (**Iz. 21,9; Dan. 4,27**) symbolem Bohu nepřátelské mocnosti. Se svatým městem Jeruzalémem kontrastuje hříšný Babylon. Babylon je zde ovšem šifrou pro Řím (**1. Petr. 5,13**), i když v době prvokřesťanské už jako mocné pohanské město dávno neexistoval.“ Dále pokračuje: „Špatný vliv Říma na ostatní národy té doby je označen výrazem „**opíjení vínem a smilstvem**,“ což může znamenat jak uvolnění a zkažení mravů, tak také uctívání model. Jak příznačné pro Babylon – novodobý Řím! Ale o tom bude samostatná zmínka později. Starý Babylon je symbolem nejen neuvěřitelné drzosti vůči samotnému Bohu, ale vůči všemu, co je dobré a správné vzhledem k chování člověka k člověku. Není-li dbáno úcty a korektnosti člověka vůči člověku, jak je možné očekávat, že bude dbáno náležitého chování vůči samotnému Bohu - Stvořiteli? (**1. Jan. 4,20**) V tomto směru si nemá starý Babylon s novým Babylonem – Římem, ať už starým Římem pohanským nebo novým křesťanským, co závidět ani vyčítat ... Jen stačí připomenout, jak bylo nakládáno s těmi, kteří se ve starém pohanském Římě nechtěli podvolovat jeho praktikám. A podobně tomu bylo i s praktikami Říma, který si říkal pyšně křesťanský. Kde není dbána a respektována lidská důstojnost, tam všechno mluvení a chvála Boha samého je pouhá mystifikace (úmyslné klamání a předstírání) něčeho, co prakticky ani nemůže být pravda, jak potvrzuje Jan ve své výpovědi. **1 Jan. 4,20.**

Že nepůjde o Babylon mezopotamský, už víme; že to není ani Řím jako geografické místo a město samo, se také ukazuje. Protože jsme v pro-rockém způsobu mluvení, půjde o duchovní společenství, které se vyznačuje tak, jako v případě prvního poselství - neposlušností a svévolí

k Božím příkazům. Jsou zde míněna zcela určitě ta náboženská uskupení, která se vzdálila Božím přikázáním a Jeho zjevné vůli tak, že je nahradila lidskými ustanoveními, názory a tradicemi do té míry, že zcela převládlo „světácké náboženství“. Ale i v takovýchto společenstvích má Pán Bůh své věrné a chce je odtud vyvést, dokud je čas. Dokazuje to zpráva, zapsaná o čtyři kapitoly dále, ve **Zj. 18, 1-4**. Zejména potom čtvrtý verš. Bůh nechce, aby „*jeho lid*“, který byl obalamucen touto duchovní mocností, musel nakonec trpět. Jeden protestantský duchovní k tomu říká: „V životě církve mohou nastat chvíle, kdy bude potřeba rozloučit se s tím, čemu jsme dosud sloužili a oddělit se. Takovou chvílí může být čas, když poznáme, že se církev stává Babylonem. Když se takové společenství věřících zásadně a provždy odvrátí od zjevené vůle Boží, je potřeba hledat cestu, aby duše nezhynula v nepravosti církve.“ Z jiného protestantského tisku by bylo potřeba zdůraznit: „Kvas odpadnutí téměř skoro zkazil velké množství těch, kteří se nazývají křesťany. Z několika set tisíc křesťanských sborů na celém světě téměř čtyři pětiny jsou poznamenány falešným učením. Některé z nich docela odpadly. „Pro všechny, kteří se cítí být křesťany, platí tato naléhavá výzva: „*Padl, padl Babylon, to město (společenství) veliké ...*“ Je hodně míst v Bibli, která mluví o tom, že Pán Bůh ve všech dobách nabízí lidem možnost návratu zpět. Žalm 60,3. Výzva ze Zjevení 14. kap. je ale poslední. Jiná už nebude.

HLAVNÍ PROHŘEŠKY BABYLONA

Není to nic malicherného, co je tomuto společenství vytýkáno. Jsou to samá vážná obvinění! I kdyby bylo jen jediné, bylo by to vážné. Proč? Jde tady přece o společenství lidí, kteří znali Boží vůli, znali Boží zákon, a přesto si dovolili zneuctívat a porušovat, dokonce nahrazovat jasné Boží slovo svými pravidly. Kdo nectí Boha Stvořitele a neprokazuje mu stvořitelskou čest, což bylo výtkou prvního poselství, bývá pak jen otázkou času, kdy se otevřeně vzepře jeho vůli. Ta je zjevena nejen v Jeho Slově, ale hlavně v Jeho Zákoně, který byl v některých bodech nahrazen lidskými ustanoveními, což Bůh nikomu nedovolil a výslovně zakázal. Už brzy po vyhlášení Zákona tuto skutečnost Bůh skrze Mojžíše znovu připomněl Izraeli, aby sami toho dbali a ostatním lidem svým životem také připomínali. Je řada míst v Písmu, která tuto skutečnost dokumentují, alespoň jedno z nich **Dt. 12,32**. O něco později je potom zmínka o tom, co čekalo toho, kdo tohoto příkazu nedbal, a přesto tak konal.

Dt. 18,20. Tímto jednáním se vyznačoval nejen starověký Babylon, ale i Babylon křesťanský a všichni jeho spojenci, včetně od pravdy odpadlých katolických a protestantských společenstev. Zákon nezná žádné výjimky a omluvitelné situace. A jen považte, kolik je dnes takzvaných „křesťanských“ církví a jak se vzájemně liší, ačkoli všichni svorně prohlašují, že Písmo svaté je jejich směrnicí víry. Už v dobách Mojžíše státníka, vojevůdce a zákonodárce národa, kterému Bůh svěřil Zákon, aby ho zprostředkoval okolním národům, tomu bylo podobně. Proto tak přísná a nekompromisní nařízení měli ctít a udržovat. Kdo těchto ustanovení nedbal a cokoliv na nich měnil, pohrdal samotným autorem těchto nařízení. Kdo navíc ještě pyšně a svévolně v tomto směru učil ostatní a nebyl ochoten se vrátit zpět k původnímu určení, musel počítat s neblahým koncem. A přece se najdou lidé, kteří se snaží z takové situace vysmeknout alespoň poukazem na to, že Bůh není dobrý a spravedlivý. Je to něco podobného, jako když se člověk v občanské společnosti při porušení jakéhokoliv zákona vymlouvá, že stát může za to, že on tak dopadl. Stát svými zákony chrání společenství svých občanů. Podobně i Bůh chtěl ochránit společenství lidí proti zvlí kohokoliv. Boží zákon je garantem spokojeného života lidí na zemi. Jen bezbožný člověk se snaží tuto skutečnost zpochybnit a zneuctít.

VÍNO HNĚVU A SMILSTVO

Smilstvo jako fyzická hodnota je v Zákoně zakázaná manipulace se sebou samým a mým bližním. Jediným legálním způsobem užívání je manželství. Bible si všímá tohoto jevu v **1. Kor. 7. kap.** Mimo toto legální uspořádání je to z hlediska Písma protizákonné. A přesto jak často je to dnes porušováno, a to nejen ve společnosti obecné, ale i ve společnosti „křesťanské“. Je to vlastně nevěra partneru nebo osobnosti, které jsme slíbili věrnost za všech okolností. Porušením tohoto slibu se provinujeme proti sedmému přikázání, a nejen to. Jakub říká, že přestupujeme-li jedno, je to vnímáno tak, jako bychom přestupovali celý zákon. **Jakub 20,10.** A tak podobně mluví i jiná místa Písma. Je to pohrdání tím, komu jsme slíbili věrnost. Odhlédneme-li od stavu společnosti dnes a budeme-li posuzovat v tomto světle stav lidstva vůči Bohu, ani se tolik nemusíme divit nad duchovní ubohostí člověka. Navíc je vše umocněno duchovním společenstvím, které v tomto smyslu učí a vede lid. Už v dobách starého Izraele se tento jev nevěry svému partneru v duchovním životě projevoval. Kdejaké způsoby pohanského systé-

mu se vyskytovaly v izraelské bohoslužbě, a tak Bůh posílal své posly proroky se stejnými vzkazy a pohrůzkami jako ta, jež je předmětem našeho zamyšlení. Kdo by chtěl nevěrné partnerství a jak dlouho by byl ochoten je trpět? A ještě navíc se tvářit, jako kdyby všechno bylo v nejlepším pořádku? Tak asi vnímá svatý Bůh Stvořitel ty, kteří Jeho zjevnou vůli změnili a upravili podle svých žádostí tak, že vykazuje podobné znaky jako pohanství v dobách starého Izraele. Křesťanstvím Babylona, které obsahuje mnoho nebiblických postulátů a nauk, má být Bůh uctíván? Nebo snad množstvím obětí a nesrozumitelných „kejklů“, které sám Pán nepřikázal? Čtete, co o tom říká prorok, kterého poslal sám Pán: **1. Sam. 15,22.23**. Co je nevěra a vzpoura proti božským příkazům, snad každý pozná, zvláště je-li to písemně zaznamenané, aby to člověk nezapomněl. A přesto je to vědomě porušováno k nelibosti samého Boha.

Doposud výše zmíněné negativní vlastnosti nejsou jedinými, které se Bohu nelíbí. Dosud jsme se zmiňovali hlavně o duchovním smilstvu, o nevěře svému partnerovi, kterému jsme slíbili věrnost, tak jako svým manželským protějškům v pozemském svazku; to ale není všechno, čím se křesťanské a vůbec lidské společenství proviňuje proti Božím záměrům.

Z dikce osmého verše čtrnácté kapitoly Zjevení jsou zřejmé i jiné vážné nedostatky. Například úsloví „víno hněvu“, nebo jiné překlady to definují „pohár hněvu“. Prakticky je to jedno a totéž. Nás asi bude nejvíce zajímat, co to může znamenat v praktickém náboženském životě, a zdali to není používáno nebo nebylo používáno. Při pohledu do historie dojdeme k poznání, že mnoho následovníků Ježíše při praktikování skutečně biblického náboženství zakusilo onen „pohár hněvu“ v plné míře. Někteří dokonce tak, že je to stálo život. Dnes, pod vlivem tlaku za tyto skutky, je toto náboženské společenství nuceno se alespoň zčásti omluvit, což je sice přání hodné, ale neúčinné. Lepší je v pokoře a poslušnosti chodit před Bohem - to je pravé náboženství, k němuž je každý povolán - a čas a prostor je stále. Dokázali to praktikovat ti, kteří chtěli, v dobách pohanského Babylona (judští zajatci na Babylonském dvoře). Rovněž zajatci křesťanského Babylona v době středověku. (reformátoři, Valdenští, Čeští a Moravští bratři.) Nikomu z nich to nepřipadalo těžké, zatímco dnes jsou slyšet vzdechy, jak je to těžké spoléhat a být věrný. Hněv, který byl průvodním jevem těch, kteří byli opilí „krví svatých“, má

podobné účinky jako alkohol, který je skrytý ve víně. O něm Písmo vydává následující svědectví: „*Nehleď na víno, které se dme zářivou barvou a přímo jiskří v poháru. Nakonec ale uštkne jako had a jeho jed je jako zmijí.*“

Př. 23, 31.32. Dějiny inkvizice svědčí o tom, co se ani nesluší psát, jaký byl hněv těch, kteří proklamovali Ježíšovo náboženství. Přitom měli na svých suknicích zavěšeny vlnající kříže, důkaz toho, co pro člověka udělal Ježíš, zatímco oni vymýšleli ta nejodpornější muka pro domnělé kacíře. To prý se už nemůže stát, říkají dnes jejich někdejší obdivovatelé. No, uvidíme, a nemusí to dlouho trvat. Pohanský i křesťanský Řím má jednoho a téhož velitele a ten nemá rád Boha ani člověka. Bůh skutečných křesťanů je ale silnější a je schopen zachovat i v ohnivé peci. Díky mu za to.

V případě této poslední naléhavé výzvy nejde o to, někoho nebo něco označit za ilegální a zakázané, nebo jakkoli zmanipulované, i když to tak může vypadat. Nejde ani v náznaku o to zvýraznit nějakou skupinu křesťanů za bezchybnou a nadřazenou, jako by se jí to vůbec netýkalo. Jde především o to, aby ti, kteří se tak mohou cítit, využili nabídky, která se v tomto varování nabízí. Jiní pak, aby do stejné léčky neposlušnosti a pýchy z toho, že jsou věrní, neupadli do stejného osidla, jako jiní před nimi. Ze všech skutečností života se máme poučovat, ať jsou dobré nebo špatné. Špatných se máme vyvarovat, jako v případě tohoto nebeského poselství, ty dobré potom následovat, abychom neskončili podobně, jako ti, kteří nedbali nebeských výzev před námi. Zkušenost starého Babylona by nám v tom měla posloužit jako výstraha. Ve své domýšlivé pýše kdovíjak není bezpečný zapomněl na univerzální radu: **Kdo stojíš, hled', abys nepadl. (1. Kor. 10,12)** Na to už doplatilo mnoho jiných, nejen starý Babylon, který podcenil, co už tehdy znali lidé, jak vyplývá z některých zkušeností starého Izraele. A opět to byla lidská pýcha nad svými úspěchy a pokrokem v bezpečnosti, která způsobila r. 536 př. Kr. pád do rukou Peršanů při bezbožném hýření a falešné jistotě. Každá pýcha a nárokování si neomylnosti zavádí člověka do oblasti výlučnosti, která patří jen Bohu, ne člověku, byť byl postaven do jakékoliv funkce. Neexistuje žádný subjekt, ať politický, společenský či náboženský, který by tohoto nebezpečí byl uchráněn. Také v oblasti jednotlivců platí stejné pravidlo a nikomu se ještě nepodařilo tuto zákonitost obejít nebo vyloučit. Uvědomujeme si to, ať už stojíme v jakémkoli postavení? Naléhavá výzva druhého nebeského posla by nám to měla připomínat denně. Je to zřejmé z dikce tohoto poselství, kde už

při prvním poselství se říká, že posel se pohyboval „prostředkem nebe“, to znamená, že byl, nebo je vidět odevšad. Také jeho hlas je slyšet, jelikož vše říká „hlasem velikým“. My, kteří jsme mluvčími živého Boha, potvrzujeme tuto skutečnost svými postoji a svými skutky? Říkáme tuto skutečnost tak, aby to slyšeli všichni, a dosvědčujeme to svým životem? Není-li tomu tak, potom i my rychle musíme zrevidovat svůj postoj, jinak nám hrozí sankce, které jsou zase popsány v posledním poselství. A hrozby se postupně zvyšují od prvního poselství, kde kromě konstatování, že přijde soud, přes druhé poselství, kde není vysloveně žádná sankce, ke třetímu, kde zaznívá sankce opět silně. Poslední z těch tří varovných zpráv nebes je přibližně stejně obsáhlé, ale s největšími sankcemi pro ty, kdo nebudou brát jeho apelaci vážně. Podrobněji se mu budeme věnovat někdy příště.

Co nebe vzkazuje zemi?

TŘETÍ A ZÁROVEŇ POSLEDNÍ VÝZVA, KTEROU NEBE CHCE, ABY OBYVATELÉ ZEMĚ SLYŠELI, NENÍ O NIC MÉNĚ DŮLEŽITÁ, NEŽ DVĚ PŘEDCHOZÍ. NEJEN ABY JI SLYŠELI, ALE TAKÉ ABY SE JÍ VÁŽNĚ ZABÝVALI. LIDÉ TOHO HODNĚ SLYŠÍ V POSLEDNÍ DOBĚ, HODNĚ TOHO ALE NEVNÍMAJÍ, PROTOŽE VĚTŠINA TĚCH ZPRÁV PRO JEJICH ŽIVOT, DOBRÝ ŽIVOT, NEMÁ VALNOU HODNOTU. NE TAK JE TOMU ALE S TOUTO POSLEDNÍ VÝZVOU NEBES.

III.

Naléhavost poslední výzvy nebe se znovu stupňuje. Je to zjevné z dikce posla, který vyřizuje zprávu „**velikým hlasem ...**“. Pak také z toho, že jiná výstraha, jiné varování potom už není. Za povšimnutí stojí i to, že to, co oznamuje tento posel, je co do délky nejdelší a nejobsažnější. Také obě hrozby a sankce z neuposlechnutí jsou z oblasti, která by měla lidi probudit z netečnosti nebo lhostejnosti. Toto poslední varování se znovu zabývá úctou a předmětem uctívání. Už v prvním poselství, které nebe posílalo zemi, je o tom řeč. Klanění, o kterém je řeč v první zprávě **Zjevení 14,7**, je projevem úcty. Ve třetím varování – zprávě - je také řeč o klanění. Je to projev úcty tomu, nebo něčemu, čemu se klaníme. O mnoho set let dříve se s tímto jevem setkali lidé na babylonském dvoře pohanského krále, kdy se museli klanět, nebo ... **Dan. 3,5.6**. Každý si dobře rozmyslel, co udělá. V sázce bylo přece mnoho, to nejdůležitější, co člověk měl. Tato dávná příhoda velké slavnosti pohanského krále je svým smyslem a významem podobná, ne-li totožná s tou, kterou viděl Jan o mnoho set let později. Přece však jiná co do významu. Tehdy šlo

o ctění a oslavu pohanského krále a jeho božstva. V této oblasti klanění je to stejné, jak tomu bylo tehdy. V tomto případě je ale trestajícím samotný Bůh, který je okrádán o úctu, když už v prvním poselství posel, který vyřizoval zprávu nebes, na to upozorňoval. Skutečnosti života ale ukazují, že lidé na tuto výzvu příliš nereagují a nepřikládají jí důležitost. Přece by pod hrozbou takových sankcí, které plynou ze závěru této zprávy, museli reagovat jinak, je-li jim život milý. Co je příčinou toho, že jsou tak lhostejní ke zprávě posledního poselství, tak nepříjemného pro lidi? Jsou to snad obavy a strach? Nebo snad až přílišná jistota, která je jim předkládána, jako byla jistota a pohodlný život, kterou předkládal babylonský král svým poddaným? „Ničeho se nemusíte bát, v mé říši jste bezpečni, když se mi pokloníte.“ To bylo náboženství, na které lidé tehdy slyšeli. Podle toho také jednali a nedivme se, že se našlo tak málo lidí, kteří tak zkorumpovanému náboženství věřili. Je to tím divnější, že ti, kteří se odmítli podřídit, byli z téže ideologicky orientované skupiny lidí, kterých tam bylo tisíce jiných. Co dělali a jak se chovali ostatní židovští příslušníci, nevíme. Co ale víme, je to, že všechno bylo dobře ošetřeno v tom smyslu, aby nikdo nemohl svoji povinnost nijak „ošvindlovat“. Na to měl vládce své lidi a měl jich dost. Tato stará příhoda a naučení z toho plynoucí je typická pro poslední čas a naučení z ní je neméně důležité.

IDENTIFIKACE - ZTOTOŽNĚNÍ

Ve třetí výzvě, kterou nebesa posílají zemi, se objevuje náhle jakási „šelma“, před kterou jsou lidé varováni, aby se jí neklaněli. To znamená, aby ji neuctívali a neprokazovali jí čest, která náleží jen Bohu. Ve druhém poselství je to ale jakýsi Babylon, s přívlastkem „smilného“ a vím nem poznamenaného mystifikátora, jenž oklamává všechny lidi. Jsou to dvě různé veličiny, nebo jedna a tatáž, pokaždé jinak pojmenovaná? Nesmíme přitom zapomínat, že v obou případech, jako jsou tyto, mají různé symboly tentýž význam. Babylon, jak jsme si už dříve řekli, představuje celé spektrum duchovních a náboženských uskupení bez rozdílu jejich názvu, které nerespektuje v Písmu zjevovanou Boží vůli. Kdysi snad byly hodni názvu Boží služebníci, ale vyměnili své Pány, aniž by to mnozí postřehli a tak se stali Babylonom. Šelma je zase předobrazem nebo typem síly, nemající slitování a ničící mírumilovné a spolu žijící tvory. Takže identifikace těchto dvou, jinak nazývaných, je jasná a zřejmá.

Babylon a šelma je tedy jedno a totéž. I produkty jejich činnosti by měly být, když ne stejné, tedy velmi podobné. Z historie víme, že Babylon zacházel se svými odpůrci a oponenty bez milosti. A to, jak starý, historický Babylon pohanský, tak i novodobý, oděný do křesťanského roucha. To je nezpochybnitelná pravda, svědčící o tom, že šelma se ne naučí novým způsobům. Dokáže se ale přizpůsobit tomu, jaká kořist se v jejím prostředí vyskytuje a mění způsob a taktiky. Jedno latinské přísloví to vyjadřuje slovy: **Vulpes mutat villus, non mores. – Liška mění chlupy, ne zvyky.** Je vidět, že staří Latinové a vůbec lidé dávnověku měli dobře odpozorováno z přírody, co je šelma a jak se chová. Tak i prorocký způsob vyjadřování používá v tomto případě příměr, který vystihuje skutečnou podstatu dané příležitosti. I když se to nezdá na první pohled, dnes se podobné jednání děje. Lidé trpí v důsledku „šelmovských“ a podobných zvyků. Stačí jen nahlédnout do časopisu „HLAS MUČEDNÍKŮ“ a nebude se vám chtít uvěřit, že dnes je to možné. A to zdaleka ještě nejsou ty časy, které jsou popisovány v této části Zjevení.

OBRAZ ŠELMY A JEJÍ PODOBA

Jistě každý pochopí, že v tomto případě se nebude jednat o šelmu toho druhu, která byla v onom latinském přísloví vzpomenuta. Ani o jinou takovou, i když starý Babylon byl zpodobněn šelmou – lvem. Šelma a její obraz. Co to jen může znamenat? Neměli bychom chodit daleko pro zjištění, co asi může mít tento příměr na zřeteli. Hlavně bychom neměli opouštět biblická schémata. Tam nacházíme opak toho, co je obraz šelmy. V **Gn. 1,27** se dovídáme cosi o obrazu Božím. Z jiných míst a kontextů zase vyplývá, že obraz Boží neznamená jeho „fotografie“, nebo portrét, nýbrž jeho charakter. Charakter znamená povahu, nebo vlastnosti. Jaké jsou vlastnosti Boha, kterého nikdo nikdy neviděl, je zaznamenáno v jeho Slově. Je to Boží řeč o sobě samém a k člověku. Ale sám Bůh věděl, že vidění jeho samého bude člověku nedostačující. Proto jedním ze záměrů, proč Bůh poslal svého Syna, Ježíše Krista, bylo, aby zjevil nám pochopitelným způsobem povahu a obraz Boží. Ten byl za staletí a panování nepřítele Božího a také lidí znevážen, zneuctěn a znesvěcen. Písmo svědčí, že Bůh je dobrý. **Nahum 1,7** a jiná místa. Satan se staral o to, aby vtiskl obraz Boha a jeho skutků a činů lidem jako pravý opak. To se mu podařilo za přispění lidí a nepochopení slov Písma, k jeho spokojenosti. Ale byl tady ten,

jehož úkolem bylo mařit skutky ďablový, Ježíš Kristus. On svým životem v těle dokázal to, k čemu byl stvořen první člověk a svůj úkol splnil. Obraz šelmy tedy bude pravý opak toho, co je obrazem Božím. Jaký je charakter šelmy, už bylo objasněno a každý by měl poznat, že povaha satana není dobro, jako povaha Boha, ale zlo. Všichni, kdo se tímto způsobem prezentují, jsou obrazem šelmy. Ať jde o jednotlivce, nebo celé uskupení, a lhostejno, zda vystupují jako vojáci a tyrani, nebo v kněžských sutanách. Dokonce i z pohledu prostých věřících mohou odpovídat popisu obrazu šelmy někteří duchovní i takové církve, které zastávají správné dogmatické teze. Ale nedokážou se srovnat a snést se se svými bratry, kteří uvažují a myslí trochu jinak než oni. Dokonce proti nim osnují a připravují různé odvetné kroky a kampaně, aby jejich vliv nepoškozoval jejich postavení, anebo vliv na stejně smýšlející věřící. Často to může být a je podporováno rádo-by biblickým pravidlem, zaznamenaným v **Mat. 16,19**. A své jednání vydávají za bohulibou činnost, hájící pravdu. Tak postupovaly některé náboženské skupiny v minulosti a historie a jejich skutky svědčily o tom, že pravdu, právo a spravedlnost neměly a nehájily. Hájily pouze svoje pochybná stanoviska a nepředstavovaly obraz Boží, ale dravé a nepřející šelmy. Je to sice vážné obvinění a skutečnost ale pravdivá. Až tak daleko se může ve svých postojích a praktikování dostat křesťanství, neuplatňuje-li důsledně Boží vůli, zjevenou v jeho Slově a prakticky uskutečňovanou naším Pánem Ježíšem Kristem. Nevím o tom, že by sám kdy použil zmíněný výrok, který řekl Petrovi a dal své církvi, proti někomu ze svých následovníků. Dokonce ani proti Jidášovi a samému Petrovi, kteří se prokazatelně dopustili jednání, které k tomu mohlo opravňovat. Navzdory tomu se toho někteří dopouštějí a ještě to obhajují.

Pro toho, kdo by snad nebyl dokonale „v obraze“, znovu připomínám, že šelmou či Babylonem může být a je každý subjekt, který neodpovídá svým duchovním „profilem“ obrazu Boha Stvořitele, byť se jím zaštiťoval. Dravou šelmou se může stát i duchovní či kněz, trvá-li na nebiblických dogmatických člancích víry. I takové uskupení, či jednotlivec, který pro odlišné pojetí a chápání biblických doktrín, než jak je chápáno, je většinou sankcionován, či jinak postihován. Pro takový případ jsou, a to je dobře, organizovány tak zvané **teologické konference**, kde se mají podobné anomálie v duchu bratrství projednávat a řešit. Slouží k takovým případům skutečně???

ZNAMENÍ NA ČELE A RUCE

To je dalším znakem těch, kteří se rozhodli propůjčit své ego uskupení, které je pod hrozbou Boha Stvořitele, neuposlechne-li poslední varování. Nemáme zde co do činění s lidmi potetovanými na rukách nebo čelech. Znameními, myšlenými tímto obrazem, nejsou, jak je dnes v módě, obrazce vyskytující se na mnoha lidských jedincích. Ty také o něčem svědčí, ale s naší myšlenkou nemají nic společného, spíše s labilitou lidského hloupého jednání. Znameními na čele a ruce se zde myslí to, jak fyzicky nebo mentálně, (duševním založením a způsobem myšlení) jsme nakloněni sloužit tomuto nebiblickému a nebožskému způsobu odpadlíků od Boží vůle. A to jak fyzicky, tak duševně. Nedomnívejte se však, že ohlašování tohoto trestu by Bůh lidi nějak nutil, aby přijali poslední poselství. To Bůh nikdy nedělal, byl by sice rád, kdyby co nejvíce lidí vyvodilo z tohoto poselství určité závěry. Bůh ale nikdy nikoho nenutí. Chce ukázat na důsledky, ale nátlak není tím, co by Bůh používal. Musí lidem ukázat na následky neposlušnosti, aby neměli žádný důvod vymlouvat se. Také proto, aby nepřítel Boží a lidský, satan, neměl sebemenší příležitost demonstrovat, že Bůh není takový, jak o sobě ve svém Slově prohlašuje. V této souvislosti je potřeba poukázat na závěr **v. 10**. Někteří mohou z tohoto znění, tak jak je zapsáno, dovozovat, že nebeské osazenstvo a sám Bůh bude mít z tohoto jakési potěšení a radost. To ale není pravda. Říká-li o sobě Bůh, že ani o těch, kteří odpadnou od pravdy, ač ji znali, nemá v úmyslu je trápit, **Jer. 29, 11.12**, potom je to pravda, která se nedá vyvrátit. Zkuste mne a uvidíte. Musí být ale splněny jisté podmínky, abychom mohli vidět. Ty jsou pro tento případ, kterým tuto tezi chceme potvrdit, stanoveny ve **verši 12**. Historie Izraele potvrzuje, že i to je nezpochybnitelná pravda.

STAV A SITUACE OHLEDNĚ POSELSTVÍ DNES

Situace není dnes nijak zvlášť odlišná, nebo jiná, než byla situace v době, kdy byla tato poselství světu ve svých počátcích zvěstována. V první polovině devatenáctého století, i potom, procházely církve, zejména protestantské, bouřlivými změnami, jednou z příčin bylo i to, jaké bylo chápání, do té doby tajemné knihy „Zjevení“. „Správné pochopení této prorocké knihy kromě jiného předpokládalo skutečné oživení, a to se také v té době dělo. Zvláště církve za mořem, v Novém světě, Americe, projevovaly v té době velké oživení. To také mělo za následek,

že tradiční protestantismus nabýval nových forem v důsledku oživení a studia Písem, zejména Zjevení. Tak povstávaly nové církve, které v té době byly hanlivě nazývány jako sekty. Probíhaly v nich bouřlivé debaty a diskuze ohledně již známých a nově objevených dogmatických směrů. V jednom z těchto nově se tvořících segmentů církve probíhala bouřlivá debata, někdy až rozepře, o učení týkající se zákona, evangelia a milosti. Někteří říkali a měli nejspíše pravdu, že nikdo ještě nezodpověděl všechny otázky týkající se toho. Jiní zase říkali: „Je jen několik lidí mezi námi, kteří rozumí zprávě třetího anděla a chápou ji. To je přece poselství pro naši dobu. Je to přítomná pravda. **Nerozumíme třetímu andělskému poselství!**“ Jiní zase říkali, na základě chápání poselství, že brát Boha za slovo, není tak jednoduché, jak by se mohlo zdát. To má určité a předem stanovené předpoklady. Nejsou-li splněny, neradil bych nikomu, aby Boha zkoušel a bral ho za slovo. Jednu zprávu v Písmu o tom máme zapsanou v knize **Soudců 6,36-40**. Když přání bylo splněno, byl žádán opačný postup. Mohlo by se to zdát jako nevěrné a pochybovačné, až tolik si „zahrávat“ s Bohem v jeho „zkoušení“. Vezmeme-li v úvahu duchovní stav Izraele a pohanský vliv nepřátel Božího lidu na ně, zase se až tolik divit nemusíme. V této situaci chtěl mít Boží nástroj dokonalou jistotu, že Bůh bude s nimi. Proto takové „smlouvání“. Hospodin viděl, usoudil a splnil to, co slíbil. V případě, že nejsou splněny podmínky stanovené Bohem, je pouhou troufalostí si takto zahrávat s Bohem, jako s hráčem sobě rovným. V **Mal. 3,10** jsou stanoveny podmínky jiné, ale vždycky by měly odpovídat situaci a poměrům jednání s Bohem Stvořitelem. Dnes, více než kdy jindy, je patrná polarizace. Ta se vyskytuje v každém společenství. V politice, obchodě i církevních uskupeních všech směrů. Kam se postavíme a pod jaký prapor se svými postoji zařadíme? Už dávno ve 4. století řekl jeden křesťan (Jan Chrysostomus) toto: „Největší dílo, jaké může člověk svým postojem udělat, je nastolení pokoje mezi bratry a sestrami ve shromáždění svatých.“ Místo toho vidíme plíživou, ale přece – polarizaci. Už za doby ap. Pavla to bylo podobné. On sám o tom píše: „Jeden říká, já jsem Pavlův, já zase Apolův ...“ **1 Kor. 1,12**. Nikdo ale neříká, já jsem Kristův. A to by mělo být základem a předpokladem jednoty společenství. Potom by také poselství nebe lépe znělo a bylo příznivěji vnímáno. Je to nepřítomnost Ducha svatého, co dělá službu evangelia bezmocnou. **Evangelium o ospravedlnění z víry** je dle inspirovaných slov Ducha proroctví **třetím andělským poselstvím**. To je náš úkol. To máme přinášet světu. Jsme na to připraveni??? Mnozí se bojí otevřeně hlásat toto poselství, aby jed-

nak neztratili své postavení, jednak proto, že to nahání hrůzu vzhledem k postihům, které hrozí. Tato zpráva vyhlašuje nejnaléhavější varování v celé Bibli. Jiné už nebude. Oznamuje poplach před uctíváním nepravého náboženství – šelmy a jejího obrazu. Co všechno může být šelmou, už bylo prozkoumáno. Jiná varování před Božími soudy jsou smíšena s milostí. Toto ne, i když v dikci: „**Bude-li se kdo ..., i ten bude pítí ...**“ jistá naděje je. Bude ale čas a příležitost se odvrátit??? Závěrečná krize bude vyhocena v otázce bohoslužby. Plyne to z **verše 9**. Pavel o tom hovoří v **ep. Židům 4,9.10**. Používá k tomu slovo nikde jinde se nevyskytující v Novém zákoně – **sabbatismos**. Vypadá to, jako by si je pro tento účel sám vytvořil. Má význam **sobotní odpočnutí**. Prof. Žilka to také tak uvádí ve svém překladu a dodává, že **je stále v platnosti pro lid Boží**. Plyne z toho, že pro jiné, kteří nejsou lidem Božím, nemusí být v platnosti a také není. Tento termín **sabbatismos** je společným jmenovatelem všech tří poselství, skrytý ve výrazu **KDY, KOMU a JAK**.

REKAPITULACE

První anděl volá lidstvo: „zanechte své soběstačnosti, sebezbožňování a snahy dosáhnout nebe ve své vlastní síle, nebo pomocí „svatých“.“ Představuje moc, kterou vydobyl Ježíš na kříži. Moc, která má název „**spravedlnost, kterou je možno získat skrze víru. (Fil. 3,9)**“

Babylon představuje falešné, zmatené náboženství. Protože učí, že spasení záleží na úsilí člověka. To je sice pravda, ale jen polovina pravdy. To bylo odjakživa kamufláž satana, říkat jen polovinu pravdy, v lepším případě takovou směs pravdy a bludu, lži, že to člověk sotva rozpoznal. A to je důvod proč Babylon můžeme najít v kterékoli církvi, ať se jakkoli jmenuje.

Druhé poselství stručně shrnuto říká: Jen v Ježíši a jeho zásluhách vede cesta do nebe.

Třetí zpráva nebe říká: Nenechte se ošálit organisovaným náboženstvím sebezbožňování. Náboženství vnějších forem ze své vlastní síly. Je to náboženství bez moci. Máme vzhlížet k Ježíši Kristu, který je úplný v dokonalosti, spravedlnosti a svatosti. A zase je tu námitka některých věřících. Ti argumentují pokroucenými biblickými zaslíbeními. Domnívají se, že sami nemusí vůbec nic dělat a vše jim spadne do klína zá-

zračně samo. Apoštol Petr ve svém dopise věřícím tuto okolnost, která zní alibisticky, popisuje jasně a velmi zřetelně.

Ale vraťme se k tomu, co mnozí věřící říkají: Až Pán Ježíš přijde, promění nás. Na tom staví svojí absenci spolupráce s proměňující Kristovou mocí. To je blud, kterému se mnozí oddávají. Měli by si uvědomit, co k tomu říká již zmíněný ap. Petr. On ve svém **druhém listu kap. 1.** nepopírá tu skutečnost, že v Ježíši Kristu je nám dáno všechno, **ale:** od **v. 3.** vyjmenovává, co všechno k tomu musí člověk přidat a od **verše 10.** výslovně říká, oč se máme snažit a co nám samo do klína nepadne. Když Kristus přijde, naše bídná těla budou sice proměněna a utvořena podle jeho slavného těla; **ale bídný charakter se potom nestane svatým.** Když k němu vzhlížíme a přemýšlíme o Něm, současně se ale snažíme tak žít, jako On, bude se v nás vytvářet Jeho podoba a Jeho charakter. Má být svět ponechán a některá část „věřících křesťanů“ v nevědomosti? Určitě ne. Bůh takovým způsobem nejedná se svým stvořením. Nikdy nenavštěvuje hříchy z nevědomosti. Dříve než jeho soudy navštíví zem, musí být světu představeno světlo týkající se hříchu, aby lidé mohli vidět, proč přicházejí tyto soudy, a měli možnost jim uniknout. Proto Bůh ve svém milosrdenství tak ostře a se vši vážností formuloval tři poslední zprávy nebes. Pověřil jejím oznámením své posly, nás, kteří jsme jemu uvěřili a jsme ochotni se jimi nejprve sami řídit a také je oznamovat jiným. Ti, kteří věrně, důsledně konají svoji povinnost jako poslové, musí počítat s tím, že nebudou přijímáni s takovým nadšením a nebudou v oblibě. Tak tomu bývalo i v dobách Izraele, kdy Bůh posílal své posly s podobnými poselstvími. Dokonce ani hrozby a sankce, podobné těm posledním varováním světu nezastavily důsledky, až konečně přišly. Dokonce i mezi „svými“ nebudeme oblíbeni a označováni za přinejmenším deviantní (odchýlené) samostojící extremisty. To všechno může způsobit to, když budeme věrně stát za Boží řečí a už se to mnohde děje. Věrný posel svého Pána se nenechá odradit. Budeme takovými???

J.J. RÁJ

